

Bod paa Misèren. I min Omtale af Midlerne kom jeg ind paa de tre, der har været nævnte: Importforbud, den direkte Støtte og de midlertidige Importafgifter. Her er det, jeg kommer med den Udtalelse, som det ærede Medlem omtalte, angaaende Importforbud, idet jeg tog bestemt Afstand fra denne Tanke. Det ærede Medlem mener deri at se en Selvmodsigelse hos mig, idet jeg under Forhandlingerne om Valutaspørgsmaalet har sagt, at jeg kunde tænke mig at gaa den Vej, medens det ærede Medlem da som Svar overfor mig har gjort opmærksom paa, at det vilde frembyde væsentlige udenrigspolitiske Vanskeligheder. Nu mener det ærede Medlem, at jeg ved at tage Afstand fra Eksportforbudene atter er kommet i Kontakt med mit Parti. Jeg maa dertil sige, at jeg tror ikke, jeg har været ude af Kontakt med mit Parti paa det Spørgsmaal. Efter min Mening er der stor Forskel paa, om man taler om Valutaspørgsmaalet, eller man taler om Afhjælpning af den industrielle Krise. Efter min Opfattelse vil et Importforbud meget godt kunne tænkes som en valutaforbedrende Foranstaltning, hvis man mener, at det er nødvendigt at indskrænke Forbruget. Jeg mener, at det pædagogiske Moment, som ligger i virkelig at tvinge Befolkningen til ikke at anvende deres Penge til unødvendige Varer, det være sig af Luksusvarer eller Varer, der i mindre Grad kan siges at være Luksusvarer, forflygtiges gennem høje Toldsatser, medens det kommer frem gennem et Importforbud. Hvis man derfor virkelig vil begrænse Forbruget, mente jeg, at man hellere skulde gaa til Importforbud end til Beskyttelse. Men er der Tale om Hjælp i Anledning af den industrielle Krise, er Forholdet anderledes. Saa vil Importforbud være ganske forkasteligt; thi det vilde jo være den højeste Beskyttelse, man kunde give den paagældende Industri. Ved at udelukke al udenlandsk Konkurrence vilde man netop bidrage til, at Arbejdslønningerne ikke kom ned. Derfor har jeg for mit Vedkommende bestemt taget Afstand derfra. Jeg skal erkende, at jeg i Aalborg sagde — og jeg mente, at jeg i dette Spørgsmaal kunde tale paa Regeringens Vegne —, at jeg tog bestemt Afstand fra enhver Tanke om Importforbud til Afhjælpning af den industrielle Krise.

Jeg sagde til sidst: Tilbage staar saa, hvis Industrien overhovedet skal hjælpes, kun Spørgsmaalet om, hvilket af de to andre Midler der da kan blive Tale om, direkte Støtte eller midlertidig Importafgift. Jeg sagde, at om Regeringen vilde gaa den ene eller den anden Vej, var det for mig, som

jeg havde begyndt at sige, umuligt at udtale mig om, saa længe det nedsatte Udvalg ikke var færdigt med sit Arbejde. Det ærede Medlem har læst i Referatet, at jeg havde sagt, at det ikke var færdigt med sine Overvejelser. Det er ikke rigtigt; jeg brugte ikke Ordet Overvejelse, jeg sagde, det var ikke færdigt med sit Arbejde. Dermed maa jeg formode, at det ærede Medlem vil forstaa, at jeg ikke har forsøgt at skubbe mig bag Udvalget, men at jeg er ganske paa det rene med, at Ansvarret maa blive Regeringens, og at det er Regeringen, der i sidste Instans træffer Afgørelse af, hvilken Vej man vil gaa, hvis der bliver Tale om at hjælpe Industrien under de foreliggende meget vanskelige Forhold.

Under Diskussionen deroppe fik jeg Lejlighed til at sige, at en yderligere Grund til, at jeg ikke kunde udtale mig, var den, at der ikke forelaa noget bestemt formuleret Krav fra Industriens Side — paa det Tidspunkt var der, saa vidt jeg ved, kun indkommet nogle ganske faa Memoranda til det paagældende Udvalg. Jeg tror, der efter den Tid er kommet nogle flere; men i hvert Fald er jeg temmelig sikker paa, at Industrien for sit Vedkommende ikke er færdig med sine Overvejelser, og at der, saa vidt jeg kan forstaa, endnu ikke foreligger bestemt formulerede Krav om Hjælp fra Industriens Side. Det forekom mig derfor at være for meget forlangt, at jeg ikke alene skulde tale paa Regeringens Vegne, medens Udvalget endnu sad, men ogsaa bestemt skulde anvise, hvilken Vej Regeringen vilde gaa, naar man endnu ikke fra Industriens Side var ganske klar over, hvilken Vej man ønskede, Regeringen skulde gaa.

Jeg har kun berørt denne Tale i Aalborg paa Foranledning af det ærede Medlem. Jeg mener, som sagt, ikke, den hører ind under Valutakommissionens Arbejde eller i snævrere Forstand angaar Valutaspørgsmaalet. Men jeg er naturligvis parat til at gøre Rede derfor, hvis det ærede Medlem skulde ønske yderligere Oplysninger om de Udtalelser, jeg er fremkommet med under min Tale i Aalborg.

Rode: Den højtaerede Handelsministers imødekommende Sind, som er saa almindeligt skattet, har drevet ham til at efterkomme min Opfordring i langt videre Omfang, end jeg havde forventet, idet det laa ganske udenfor min Tanke at bede ham gentage sin Tale fra Aalborg. Jeg har kun ønsket at rette nogle ganske enkelte Spørgsmaal til ham angaaende denne Tale, og jeg forstaaer jo, at det heller ikke har været